

elskede Livet uden at turde hengive sig til det, og som foragtede det uden at ville slippe det.

Da bankede det frygtsoomt paa hans Dør. Det var Hagbarth, der var bleven sendt derind for at sige Godnat.

Ved Synet af Drengens Ufrimodighed sprang Taaerne ham i Øjnene. Han tog sig sammen, tvang sig endog til at smile og løftede med et Udbrud Drengen op til sig. Nogen Tid stod han med ham i sine Arme omtrent i samme Stilling som hin spøgefulde Silen med Dionysosbarnet i Ørstedsparken.

„Du er jo da ikke bange for Far — vel Hagbarth?“

„Næ-ej,“ hikkede Drengen.

„Vi to skal nok komme godt ud af det med hinanden. Tror du ikke?“

„Jo,“ sagde han og gjorde sig tung for at slippe ned, — han følte sig undertiden endnu mindre vel tilmode ved Faderens Kærtegn end ved hans Mishagsytringer.

Saasnart han var kommen ned paa Gulvet, smuttede han ud af Døren. Per kastede sig fortvivlet i en Stol med Hænderne for sit Ansigt.

*

*

*

En Eftermiddag en Ugestid senere kørte Inger og Per til Bøstrup Præstegaard, hvor de endnu ikke havde været siden Pers Hjemkomst.

Forholdet mellem Per og hans Svigerforældre havde i Aarenes Løb udviklet sig til et skjult Fjendskab, som paa begge Sider kun holdtes i Tømme af Hensynet til Inger. Ved denne Lejlighed gik det alligevel galt.